

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX
bytem XX

proti

žalovanému: Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Liberci
sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 17. 4. 2019 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odnětí doplatku na bydlení. Uvedl, že žalovaným a Ministerstvem práce a sociálních věcí původně vydaná rozhodnutí o odnětí doplatku na bydlení od 1. 2. 2018 byla zrušena rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 2. 2019, č. j. 58 Ad 6/2018-24, a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Vůči žalobci následně nebyly ve správním řízení činěny úkony směřující k rozhodnutí ve věci odnětí dávky.
Na žalobcův návrh na vydání opatření proti nečinnosti reagovalo Ministerstvo práce a sociálních věcí dne 16. 4. 2019 tak, že návrh není důvodný, neboť žalobci bylo dne 26. 3. 2019 zasláno vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Tato informace je dle žalobce nepravdivá a nebyla doložena. Správní orgány tak nepostupují ve smyslu ústavních principů a zásad správního řízení. Žalobce proto navrhl, aby soud řízení o odebrání doplatku na bydlení zastavil, nebo aby určil žalovanému lhůtu pro pokračování v řízení a zrušil usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/75474-917/1, jímž bylo žalobci sděleno, že jeho návrh na vydání opatření proti nečinnosti je nedůvodný.
2. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, popisoval okolnosti odejmutí doplatku na bydlení k 1. 2. 2018, uváděl, že žalobce v řízení nedoložil potřebné podklady, neposkytoval součinnost, šetření v místě bydliště žalobce byla neúspěšná. Žalovaný není tím, kdo zavinil zhoršení finanční situace žalobce. Dále žalovaný konstatoval, že dne 14. 6. 2019 byl ve věci Ministerstvem práce a sociálních věcí vydán příkaz k vydání rozhodnutí do 15 dnů ode dne jeho oznámení.
3. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž nesouhlasil s tím, že mu v minulosti byl doplatek na bydlení snížen, měl za to, že mu měl být ve správním řízení ustanoven advokát, vymezoval se vůči tvrzení, že správnímu orgánu neposkytuje součinnost, vyjadřoval se k průběhu sociálního šetření v jeho bytě a konstatoval, že mu má být doplatek na bydlení nadále vyplácen. Dále uvedl, že ke dni podání repliky, tedy 7. 7. 2019, nebyl příkaz k vydání rozhodnutí splněn.
4. Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo zjištěno, že dávku doplatek na bydlení pobíral žalobce dlouhodobě, rozhodnutím úřadu práce ze dne 18. 9. 2017, č. j. 99316/2017/LIB, byl žalobci doplatek na bydlení ode dne 1. 8. 2017 snížen na částku 10 194 Kč. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. 34072/2018/LIB, úřad práce rozhodl o odejmutí dávky doplatek na bydlení od 1. 2. 2018. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/117206-917, nicméně obě posledně zmíněná rozhodnutí správních orgánů byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 2. 2019, č. j. 58 Ad 6/2018-24. Součástí spisu je dále mj. vyrozumění žalobce o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 26. 3.

2019 doručené žalobci dle přiložené doručky dne 23. 4. 2019, příkaz Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/106259-917, k vydání rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení, rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2019, č. j. 52570/2019/LIB, o odnětí doplatku na bydlení od 1. 2. 2018 doručené žalobci dle přiložené doručky dne 12. 7. 2019, odvolání žalobce ze dne 12. 7. 2019 proti tomuto rozhodnutí i doplnění odvolání žalobce ze dne 7. 8. 2019.

5. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce doplnil, že Ministerstvo práce a sociálních věcí již v odvolacím řízení rozhodlo o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2019, č. j. 52570/2019/LIB, o odnětí doplatku na bydlení od 1. 2. 2018.
6. Soud provedl dokazování návrhem žalobce na vydání opatření proti nečinnosti ze dne 14. 4. 2019, usnesením Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/75474-917/1, o nevyhovění tomuto návrhu a rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/189383-917, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2019, č. j. 52570/2019/LIB, o odnětí doplatku na bydlení od 1. 2. 2018 a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dle vyznačené doložky dne 23. 9. 2019.
7. Podanou žalobu soud dle jejího obsahu posoudil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti, když záměrem žalobce bezpochyby je docílit vydání rozhodnutí ze strany žalovaného ve vedeném správním řízení o odnětí doplatku na bydlení. Podáním žaloby tak bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v němž se ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
8. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, když ověřil, že žalobce bezvýsledně vyčerpá prostředky, které správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, jak předpokládá § 79 odst. 1 s. ř. s. Za takový prostředek k ochraně proti nečinnosti soud v projednávaném případě považuje návrh na vydání opatření proti nečinnosti ze dne 14. 4. 2019, který žalobce stejně jako na jeho podkladě vydané usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/75474-917/1, jímž návrhu nebylo vyhověno, doložil.
9. V daném případě nebylo mezi účastníky sporu o tom, že s žalobcem je vedeno řízení o odebrání dávky hmotné nouze – doplatku na bydlení, žalobce se nicméně domníval, že žalovaný je v tomto řízení nečinný, když po zrušení předchozích rozhodnutí správních orgánů o odnětí doplatku na bydlení, k němuž došlo ze strany zdejšího soudu, otálí s vydáním rozhodnutí ve věci, jemuž by se žalobce případně mohl dále bránit.

10. Z obsahu správního spisu je patrné, že v průběhu nyní vedeného soudního řízení žalovaný ve správním řízení pokročil, když dne 25. 6. 2019 vydal rozhodnutí č. j. 52570/2019/LIB, jímž v řízení již podruhé rozhodl o odnětí doplatku na bydlení žalobci od 1. 2. 2018, a toto rozhodnutí žalobci doručil. Ministerstvo práce a sociálních věcí již rozhodlo o žalobcem podaném odvolání proti tomuto rozhodnutí tak, že napadené rozhodnutí zrušilo, a to dne 17. 9. 2019.
11. Protože podle § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, nezbyvá než konstatovat, že žalovaným bylo rozhodnuto ve věci, čímž bylo docíleno stavu, jehož se žalobce podanou žalobou domáhal. Jelikož aktuálně odvolací správní orgán zrušil zmíněné rozhodnutí žalovaného a žalovanému po vrácení spisu běží nová lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu, není žalovaný ke dni rozhodnutí soudu nečinný, když lhůta pro vydání nového rozhodnutí ve věci odnětí doplatku na bydlení s ohledem na datum vydání rozhodnutí odvolacího orgánu dosud uplynout nemohla.
12. Návrhu žalobce, aby soud sám řízení o odebrání doplatku na bydlení zastavil, nebylo možno vyhovět již proto, že dle platné právní úpravy není správní soud, jehož činnost je vystavěna na kasačním principu, k takovému postupu, kterým by nepřípustně zasahoval do sféry vymezené orgánům veřejné správy, vůbec oprávněn.
13. Vzhledem k výše uvedenému posoudil soud podanou žalobu jako nedůvodnou a podle § 81 odst. 3 s. ř. s. ji zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 2 s. ř. s., podle kterého nelze úspěšnému správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci pomoci v hmotné nouzi. Právě o takovou věc se v daném případě jedná, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 30. září 2019

Mgr. Lucie Trejbalová.
předsedkyně senátu